

Alerta de tsunami

Un relat de: [qwark](#)

Obro la porta de casa i comença a sonar la sisena de Beethoven. Entro i camino sobre una estora de pètals de rosa. Espelmes de colors il·luminen el passadís fins al menjador.

-Bona nit, princesa -diu el meu marit, mentre fa saltar el tap d'una ampolla de cava. Va ben mudat, amb vestit i corbata.

-Què celebrem? -pregunto, sense poder evitar que em tremoli la veu.

-Celebrem que ens estimem. Volia... Aquests últims mesos potser no he estat un bon marit. Em sap greu. Però puc canviar... puc ser l'home que et mereixes.

Em diu que segueix i em va portant el menú. Gambes, cloïsses, musclos, turbot. De postres hi ha una sorpresa, diu.

Des que el van acomiadar està insofrible. L'orgull ferit d'home mantingut es barreja amb la culpabilitat i l'angoixa de les hores buides de l'aturat. Molts cops es mostra agraït i afectuós però de sobte es torna esquerp, hostil... violent. És com les marees: com més s'enretira el mar, més forta és l'onada que es prepara.

Dubto si he de preguntar quant ens ha costat aquest sopar. Tallar-ho d'arrel. Probablement m'emporti un mastegot. Però evitaria que l'onada que creix dins seu es fes encara més gran.